

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXVI., číslo 6.

červen 2020

Obsah: Brněnská akademie duchovního života ctih. Patrika Kuželý

NENÍ

MOC DNŮ KDY PROPAST SE ROZEVÍRÁ
PO NAPLNĚNÍ VOLÁ
NENÍ TO ČASTOKRÁT
KDY TEMNOTA OTÁČÍ SE ZA SVĚTLEM
PAPRSEK HLEDÁ
JE TO DEN KDY VŠECHNO
ČEMU SE SRDCE ŘÍKÁ VOLÁ
ZA RUKU MĚ VEM
JAK MUŽ ŽENU ŽENA MUŽE
PŘED BOHA JDEM
ODMĚNOU ZA TU ODVAHU
ZDE NAZÍ STÁT
S VEŠKEROU NEMOCÍ A BEZ PŘÍKRAS
POZNÁNÍ KDO ON JE
A KDO MY---
NENÍ TO K ZAHOZENÍ
ŽE JÍM JSME ZBOŽŠTĚNÍ
Jana ELOPOUROVÁ

+++

PROFILY SVATÝCH

MODERNÍ UKŘIŽOVÁNÍ BOŽÍHO SLOVA

Umění předávat život svatých se v Církvi má uplatňovat otevřeně hlavně v radostné novozákonní zvěsti. Děje se tak třeba dílem svatého Jeronýma nebo svatého Konstantina-Cyrila. Jinak

však přicházejí pokusy třeba v tzv. jeruzalémské bibli. Je to pokus odpovědět na výpady modernistů o podání Slovo Páně právě jejich zvláštním postupem „zvědečt'ování“, říká bratr Jan, dominikánský terciář.

Myslím, že se v tom objevují různé úrovně, připomíná otec Tomáš Bahounek.

Jaké úrovně?

V českém jazyce je podle mne zatím nejzdařilejší podání dominikána, otce Pavla Škrabala.

To už je ale starší podnik, ne?

Možná je starší, ale nejsem jist, že by čerstvější biblické podniky byly lepší. Pavel Škrabal přichází na svět roku 1904 v Babicích jako druhé z pěti dětí Antonína Škrabala a přijímá křestní jméno Vladimír. Do osudů rodiny krutě zasahuje první světová válka. Bere rodině jejich otce.

Za otcovy nepřítomnosti se ujímá rodiny strýc P. Albert Josef Škrabal O.P. Ten pomáhá synovci Vladimírovi dostudovat a pak ho zaměří na Papežský ústav sv. Cyrila a Metoděje pro slovanské misie na Velehradě. Tam se projevuje chlapcovo nadání. Proto strýček zajišťuje v roce 1921 pro něj i jeho bratra Zdislava místo v dominikánském studiu v Praze.

V roce 1922 je Vladimír Škrabal přijat do olomouckého noviciátu dominikánů jako bratr Pavel. Jeho bratr Zdislav však přijat do řádu není z obavy otce Emiliána Soukupa, aby prý nedošlo k přílišné převaze příbuzných bratrů v řádu. Jak by před tímto přeúzkostlivějším otcem Emiliánem asi obstáli v řádu svatí Cyril a Metoděj?

Po filozofických studiích posílají představení bratra Pavla studovat teologii na Papežskou univerzitu sv. Tomáše v Římě. Tam přijímá kněžské svěcení roku 1928, rok nato licenciát teologie a roku 1930 se stává doktorem teologie a lektorem Písma svatého.

V roce 1935 je vyslán do École Biblique et Archéologique Française de Jérusalem. Vede ji Marie Joseph Lagrange OP. Na konci studia získává v Římě jako první Slovan licenciát Písma svatého. V roce 1940 vydává Příruční slovník biblický. Nato otec Pavel překládá z řečtiny Nový zákon. Jako kolega rovněž znalý řečtiny mu vypomáhá otec Jiří Maria Veselý OP. Pro posouzení jazykové úrovně svého překladu využívá otec Škrabal i české básníky Jana Čepa a Václava Renče. Tak se tvoří první vlna moderního českého překladu Nového zákona.

Škrabalův Nový zákon vychází v roce 1948 v Olomouci. V poznámkách k Novému zákonu jsou využívány výklady evangelií

svatým Tomášem Akvinským. Tento překlad Nového zákona s jeho původními poznámkami se dá najít na webových stránkách <http://www.cormierop.cz/EVANGELIA.html>

<http://www.cormierop.cz/APOSTOLAR.html>

Moderní biblisté tvrdí, že Slovo Páně, jak se podává v evangeliích, nutno považovat za původní jen co do jeho obsahu, nikoli však doslovně. Snažili se spojit historické křesťanství s novodobou vědou a filozofií. Zaváděli historicko-kritickou metodu v pojetí Božího Slova, aby ukázali, že Boží Slovo je dobově podmíněné.

Proč by však mělo být doslovné znění uvedené v evangeliích nahrazeno jiným zněním?

Pán Ježíš prý mluvil k lidem své doby takovou řečí, které oni tehdy rozuměli a jež jim byla přizpůsobena. Proto by prý měla Církev přenášet své poselství pokaždé do mluvy té které doby. Podle toho by měla Církev stále znovu a znovu měnit Slovo Páně podle měnící se doby.

Pokud se Slovo Páně vztahuje na kázání, tedy lze připustit různý způsob podání. V kázání je třeba brát ohled na oslovené příjemce příslušné doby, třebaže tato dobová blízkost by měla být i v tomto případě spjata s prostotou a nadčasovostí, s posvátným prostředím. Pokud se způsob podání Božího Slova týká Ježíšových podobenství, tak Slovo Páně nepomine, a kdo by změnil jediné písmenko... Každá změna Slova Páně, jak se k nám dostává podáním, by byla zkreslující. Vždyť Slovo Páně má jedinečnou působivost. Nejenže povznáší do posvátna, tedy do oblasti, přesahující meze všednosti, nýbrž v něm spočívá tajemná nevyčerpatelná plodnost a síla. Jeho prostota a blízkost skutečnosti je povznesena do nadčasového božského prostředí. Během dvou tisíciletí se dotýká bezpočtu věřících od neprostších a neučených až k nejvzdělanějším. Mění jejich všední život v posvátný a odhaluje jim cestu ke spáse. Podání Slova Páně, jaké je mu vlastní v doslovném znění, které známe, je nenahraditelné.

A je to snad náhoda, že se Ježíš rodí v Betlémě v Palestině, v daném okamžiku dějin? Nepatří volba času a místa také do plánu spásy a k Božímu Zjevení? Vždyť se tak děje tehdy, když se naplňuje čas.

Nemá se s vrcholnou úctou přijmout doslovné evangelní znění Ježíšova poselství, jak je zaznamenáno evangelisty ze živé svaté tradice rodící se Církeve? Copak není toto Slovo solí celé bohoslužby a zúrodnující silou v životě i myšlení církevních Otců a učitelů? Co by potom zbylo z tajemného Těla Páně, kdyby bylo slovní znění

Ježíšova projevu v každém pokolení přizpůsobeno tomu kterému místnímu a dobovému koloritu společnosti třeba racionalistickému v 18.století, romantickému na začátku 19.století, modernistickému v dalším století?

Copak nepatří k podstatě božského Zjevení také doslovné znění Kristova poselství, aby zaznívalo ve své bezpříkladné kráse a vznešenosti všemi staletími. Nemá Boží Slovo promlouvat ve své nadčasovosti a posvátnosti a nikdy neumenšené moci ve všech dobách pokaždé důvěrně blízkým hlasem? Nepatří snad k povaze božského Zjevení, že tato slova mají v sobě nezávislost na všech společenských poměrech a kulturních okruzích, na všech zvláštních způsobech vyjadřování, které jsou příznačné pro nějakou dobu, na každém nářečí a na každé hovorové mluvě? Copak neprokazují dvoutisícileté dějiny vykoupeného Božího lidu tuto nevyčerpatelnou plnost jak obsahu, tak také jedinečného způsobu vyjadřování Písma svatého? Nezachovali snad všichni křesťané s úctou jeho způsob vyjadřování? Copak nepatří k podstatě Ježíšova poselství, že má nejen svým obsahem, ale také svým slovním zněním povznést lidi nad úroveň proměnlivého prostředí tohoto světa do posvátného prostředí Božího?

Otec Pavel Škrabal v překladu Nového zákona připouští v kazatelských částech evangelia použití hovorových slov soudobých příjemců Božího Slova při zachování jejich obsahu, kdežto v ostatních částech evangelia se drží přesného překladu.

Podobně jako na většinu řeholníků a řeholnic také na Pavla Škrabala otřesně dopadá teror barbarské noci ze 13. na 14. dubna 1950. Tehdy Státní bezpečnost přepadá kláštery a řeholníky přesunuje do koncentračních táborů. Pavel Škrabal tam strádá pět let.

Po propuštění z komunistického tábora nastupuje jako skladník ve Frýdku, později jako údržbář v Domově pro sirotky v Místku. Tam působí jen tři roky. Na jaře roku 1959 je propuštěn. Další zaměstnání si nachází u Restaurací a jídelen v Ostravě.

Počátkem roku 1962 se zhoršuje jeho zdravotní stav. Sestra Pavla Bonaventa Davidová z Kongregace sester sv. Karla Boromejského o něho pečuje až do konce. 16. února 1964. Tehdy otec Pavel umírá v Místku.

+++

V BIBLICKÉ KRAJINĚ
POVĚZ MI TY, KTERÉHO TOLIK MILUJI
KDE BUDEŠ PÁST

V KVĚTINÁCH V HVĚZDÁCH
VE VODÁCH NEJSI K NALEZENÍ
BA ANI V MODLITBÁCH
POSTECH BDĚNÍCH
SESTOUPÍM TEDY DO PEKEL
V NADĚJI ŽE LÁSKU MOU
TAM NENÁVIDÍ
ABY SE MÉ TOUHY ZBAVILI
KDE MŮJ MILÝ
PASE POVÍ MI
A DOVEDE MNE VÍRA
V JEHO ZASLÍBENÍ
SESTRO MÁ NEVĚSTO
HLEDEJ MÉ RTY
JAKO JÁ HLEDÁM TVÉ ÚKRYTY
PAK BOŽSKÝM POLIBKEM NÁS OBA ODMĚNÍM
JANA E.L.OP

+++

/pokr./Zatímco otec Pavel Škrabal okouší vymoženosti socialismu, tak otec Ondřej Petřů využívá studijního pobytu v Římě v roce 1948 k emigraci. Tam se věnuje úpravě Škrabalova Nového zákona. Takto dodatečně upravený překlad poprvé vydává Křesťanská akademie v Římě v roce 1969. Nutno říci, že původní Škrabalův překlad (1948) je doslovnější. Tento však podle otce Petřů může na některých místech působit čtenáři obtíže. V předmluvě k Apoštoláři otec Petřů vysvětluje a shrnuje své zásady takto: „...aby tomu mohl porozumět průměrně inteligentní neodborník“. Proto přetlumočil spíše smysl textu do češtiny, a to za cenu odklonu od Škrabalovy doslovnosti.

Tak otec Petřů převádí Škrabalův překlad Nového zákona z kvalitního českého překladu do české hovorové řeči. Je to druhá česká vlna modernismem zasaženého podání Nového zákona. Otec Petřů nebyl speciálně kvalifikovaným biblistou. Přednášel na římské Univerzitě sv. Tomáše církevní právo.

Tento druhotný překlad pak otec Petřů nechává vyjít v Římě (vydání v červené vazbě). Přitom svůj upravený text opatřuje otec Petřů poznámkami Zdeňka Švédy, namísto Škrabalových poznámek, vycházejících z komentářů sv.Tomáše. Švédovy poznámky jsou překonané také s ohledem na objevy v Kumránu.

+++

DUŠE V MODLTBĚ SE PTÁ
SMÍM VEJÍT DO ZAHRADY?
AČ TA SE PŘED NÍ PROSTÍRÁ
JSEM ZAHRADA
VEJDI DÁL
NA POUŠTI MOVŽÍŠ KÁRAL LID
KDYŽ ZE SKÁLY CHTĚL VODU PÍT
TAK NEVEŠEL DO ZEMĚ ZASLÍBENÉ
OČIMA JEN Z HORY NEBÓ
SMĚL SE DOTKNOUT IZRAELE
VŠAK ZEMĚ JINÁ STARCI NÁRUČ OTEVÍRÁ
TAK Z TRESTU ZA DOCHYBENÍ
ODMĚNA SE STÁVÁ
SNAD PÁN ŘEKNE TI DOJŘ
BUĎ CHVÍLI HOST
S MOVŽÍŠEM U JEDNOHO STOLU
CO TRVÁ VAŠE SPOLU
TVÉ VELKÉ NIC
KTERÝM V MODLTBĚ SE STÁVÁŠ
NEJPOKORNĚJŠÍ Z LIDÍ
NA ZEMI – MOVŽÍŠ
VZKAZUJE TI ZNOVA
Jana E.L.OP

+++

(pokr.) Člověk je cestou Církve, zdůrazňují Otcové II.vatikánského sněmu. Bůh se v Ježíši Kristu lidsky vtěluje. Sklání se k člověku. Jenže zde hrozí moderním snilkům převrácená optika. Jde jim o lidské zbavování Boha jeho majestátu, jeho vznešené důstojnosti. Synu Božímu však jde o povznesení člověka k nadpřirozenému životu Božímu. Po Kristu už nejde pouze o obnovu porušeného, hříšného lidstva, nýbrž také o tajemné naštěpování vyššího lidství, totiž Kristem posvěceného lidství na obnovený kmen přirozeného lidství.

Ježíš Kristus je celý člověk a celý Bůh. Jeho člověčenství je svaté. On je Bůh a člověk v jednotě Osoby. Proto v Jeho lidství jasně vyniká nepopsatelná velebnost. Je to Boží Zjevení v Ježíši, co uchvacuje apoštoly a vede je všechno opustit a následovat Krista. Je to Kristovo svaté člověčenství, které převyšuje všemožné ideály lidskosti. Proto nás to přitahuje, abychom se Kristu klaněli jako Bohočlověku. Podřizovat každé Kristovo Slovo, které je

nadpřirozenou normou každého lidského slova, všednímu hovorovému vyjadřování lidí jako normě, vede k oslabení Kristova obrazu v duších věřících a ohrožení jejich víry. Jestliže k nám promlouvají všichni proroci slavnostním způsobem, jestliže listy svatých Pavla, Petra a Jana vyjadřují křesťanské zjevení vznešeným a slavnostním způsobem, jaké úchylné smýšlení mohlo pak přimět člověka k tomu, aby slova "Amen, amen, dico vobis" překládal "let me tell you", "Poslyšte" (jak je tomu v anglické verzi tzv. Jeruzalémské bible nebo "Skutečně, říkám vám", přel. O. Petru), když přece další slova mají tak proročskou závažnost: "Nebe a země pomínou, ale má slova nikdy nepomínou."

Donucovací režimy ve 20. století, kde byla potlačována svoboda lidské osoby, vynesly jako přirozenou odezvu ideu „socialismu s lidskou tváří“. To je však stejná utopie jako socialismus samotný, a posléze idea nezadatelných přirozených lidských práv, ovšem odtržených od Stvořitele, od Boha, který do samotné lidské přirozenosti vkládá podle Boží podoby Boží obraz, když ho vybavuje rozumem a svobodnou vůlí. Vždyť je to Bůh, a nikoli nějaké lidské dohody či deklarace o lidských právech, kdo je nadpřirozeným ručitelem přirozených práv člověka.

Zatímco Spasitel povznáší člověka k Bohu, aby tak naplnil už Mojžišovo „budete bohové“, pyšný člověk chce uchvátit božství svými silami, bez Boha a proti Bohu, aby naplnil Nietzscheovu ideu nadčlověka, a zničil nakonec sám sebe. Idea lidských práv bez Boha jako jejich věčného ručitele je ďábelská. Tak se v 21. století vynořuje v evropské unii diktatura bezbožné humanity.

Všední dobová mluva zbavuje Boží Slovo slavnostnosti a vznešenosti, a všeho toho, co vždy souvisí s náboženským podáním, zejména se slovy proroků ve Starém zákoně a především s poselstvím Bohočlověka Ježíše Krista. Tohle všechno se děje pod záminkou přiblížit věřícím Ježíšovo poselství. Jenže tato scestná a pokrytecká snaha ve skutečnosti vede k tomu, že se Kristův obraz zamlžuje, ba přímo vytrácí, a tím se pomáhá podkopávání víry v Kristovo poselství.

V olomouckém týdeníku Světlo upozorňuje otec Tomáš Bahounek OP na třetí vlnu českého překladu Božího Slova, zasaženou zápasem moderního pojetí překladu Božího Slova s jakousi reakcí. Tentokrát to postihuje kromě Nového zákona i zákon Starý. Tak se modernismus ve svých různých projevech rozlévá po celém Božím Slově, aby se tento počin v novodobé české biblistice stal „pouhým plácnutím do vody“.

Ale otče Tomáši, není toto vaše vyjádření příliš tvrdé? - Ptá se bratr Jan. - Vždyť ani vy nejste specialista v oboru biblistiky.

Je to tvrdé, uznává otec Tomáš, ale nerad bych, aby to vyznívalo pyšně či neomaleně. Neříkám to rád, nýbrž s bolestí v srdci, po hlubším promodlení, a také, když slyším posměšnou odezvu příslušných veličin v Římě na tento počín v české biblistice. Vyznávám pochybenost tohoto podniku se slzami v očích, protože jsem se sám na tom podílel, když jsem za rudé totality převážel části překladu z Brna do Plzně nebo do Prahy. Tehdy jsem byl ještě dost naivní posluchač tajných biblických přednášek. Teprve později, po kněžském svěcení, k němž mne přivedl právě otec Dominik, se mi mnohé začalo vyjasňovat. Bylo by pohodlné mlčet a farizejské chválit něco jen proto, že to nese dominikánskou pečeť. Co si počít, když je Veritas řádovým heslem? Amicus Plato, magis amica veritas. Fakt je, že je to dílo biblicky nekvalifikovaných laických překladatelů ze zastaralé francouzštiny. Také poznámkový aparát nebere v úvahu nálezy od Mrtvého moře. To jsou jasné věci. K tomuto poznání není nutná zvláštní biblická kvalifikace.

To uznávám, pokyvuje souhlasně hlavou bratr Jan.

Tento překlad Jeruzalémské bible představuje třetí vlnu českého překladu Božího Slova, postiženého modernismem. Ve skutečnosti vůbec nejde o skutečný biblický překlad, který by vycházel z původního podání. Česká verze je pořizována ze zastaralé francouzštiny (z 19.stol.). Výchozím překladovým textem je sice vydání francouzské Jeruzalémské bible z roku 1973. Jenže, jak se k tomuto textu došlo? Pochází z francouzské dominikánské Biblické školy v Jeruzalémě. Byla zřízena roku 1890. Založil ji a dlouhodobě řídil otec Marie-Joseph Lagrange (1855-1938). Podle toho označil tuto bibli za Jeruzalémskou. K rozvoji této biblistiky zřídil otec Lagrange roku 1892 časopis „Revue biblique“, jehož byl redaktorem a většinou hlavním přispívatelem.

Otec Lagrange zažil i mnohá protivenství od svých cenzorů, kritiků a odpůrců kvůli používání moderních prostředků k boji proti používání moderní historicko-kritické metody na Bibli. Moderní přístup k Božímu Slovu se vyvrací a ubíjí sám v sobě. Tak v sobě moderní přístup zahrnuje různé stupně či vrstvy, od krajního k mírnějšímu. Otec Lagrange bojoval proti těmto modernistům v biblistice jejich prostředky. Jenže, kdo s čím zachází, s tím také schází. V červenci 1912 byl otec Lagrange postižen dekretem Konzistoriální kongregace a jeho biblické komentáře byly naprosto vyloučeny ze všech seminárních knihoven. Další postihy od svatého Pia X. na sebe nedaly dlouho čekat. Hrozila mu exkomunikace. Otec

Lagrange zachránila mocná přímluva otce Magistra řádu bl.Hyacinta Maria Cormiera OP. Nelze tvrdit, že by bl.Hyacint souhlasil s biblickými pokusy otce Lagrange, nicméně počínal si nadmíru otcovsky a milosrdně. Třebaže nesouhlasil s postupem otce Lagrange a věděl, že ten je vystavován doslova akademickému terorismu, přesto ho obhájil před Svatým otcem až k vlastnímu zhroucení.

Mladším průkopníkem vydání připravované Jeruzalémské bible byl Thomas Georges Chiffot (1908-1964). Za druhé světové války připravoval vše pro její sešitové vydání. První sešit vyšel v roce 1948 a kompletní Bible spatřila světlo světa roku 1956.

Vznik české verze této Jeruzalémské bible sahá do sedmdesátých let 20. století. Příčinný je se to český dominikán, otec Dominik Duka. Na slovo vzatý odborník v duchovním životě s touto kvalifikací přednáší několik let na olomoucké teologické fakultě Úvod do biblistiky, zejména podle Tresmontanta, jehož je obdivovatelem.

Claude Tresmontant (1925-1997) byl francouzský filosof, který vyučoval středověkou filosofii na Sorbonně. Navazoval na pokus otce Lagrange, působícího proti modernistickému výkladu Božího Slova obdobnými prostředky. Zatímto modernisté, ovlivnění Kantem a Hegelem, vykládali falešně Boží Slovo (a jejich pozdější pokračovatelé uvázli v lefebvristické krajnosti), a tvrdili, že Bible byla sepsána jednorázově, Lagrange i Tresmontant se přidrželi svatého Tomáše, a dokazovali postupný vznik Písma svatého. Na rozdíl od svatého Tomáše si však přitom počínal Tresmontant podobně jednostranně jako sami modernisté. Uznával přínos Druhého vatikánského sněmu, ale ignoroval fakta. Tak třeba Markovo evangelium bylo nalezeno mezi rukopisy, které byly objeveny v Kumránu. Amfora "ROMA", obsahuje list ap.Pavla Timoteovi, a Markovo evangelium řecky, poslané od Petra z Říma (Marek byl Petřův vikář). Jsou na papyrusu, a nikoli na pergamenu, jako ostatní. Kumrán je obýván do r.68. Tedy evangelium podle Marka bylo do r.68 napsáno. Ovšem Cl.Tresmontant, aj. ignorují nálezy z Kumránu a navzdory objevům pokračují ve svých krkolomných hypotézách o tom, že prý Markovo evangelium vzniklo až později. To je jeden z mnoha dokladů Tresmontantovy scestné teorie.

Zásluhou otce Duky jsou získáni pro překlad Jeruzalémské bible z francouštiny do češtiny dva nadšení laikové, manželé F.X.Halas a D.Halasová. Kéž by bývali měli aspoň takové znalosti hebrejštiny jako měl jejich úctyhodný předek prof.Pojer! Jednou s tatou jsme ho

potkali na Svišťovce v Tatrách. Rázoval si to horskou krajinou, doprovázený zamilovaným párem Františka a Dagmar, a každou chvíli nahlížel do knížky. - Copak to čtete, pane profesore? - Ale hebrejský slovník. - A to si pamatujete na jedno přečtení? - Ano. - A skutečně to po jednom přečtení bezvadně ovládal. Opravdový jazykový génius. - Ovšem zřejmě se to nedědí. Můžeme jen hádat, proč asi otec biskup Stanislav Krátký, který dostával jejich překlad Jeruzalémské bible k přehlédnutí, při jedné příležitosti pronesl: Inu, asi by bývalo šťastnější, kdyby měli více dětí. - České vydání Starého zákona se jim podařilo zajišťovat od roku 1992.

Poznámkový aparát, postrádající ovšem objevy ze svitků od Mrtvého moře, už dávno předtím začala překládat sestra Terezie Brichtová OP. Velkou převahu zde však získává idea otce Dominika Duky, že se Boží Slovo výhledově bude vyskytovat v elektronické podobě na internetu. Tam prý bude poznámkový aparát průběžně neustále doplňován, a zřejmě bude upravován také samotný překlad Božího Slova. Kdo však tak učiní, není zatím známo. Jak praví otec Jiří Maria Veselý, francouzští původci Jeruzalémské bible odešli na věčnost, pokračovatelé podleli pýše a postrádají potřebné biblistické odborníky. Vedení Biblistické školy zřízené v Jeruzalémě se mezitím ujali jezuité, nemající však také žádné odpovídající síly. Jisté slibné síly v tomto směru vykazují podle otce Veselého někteří františkáni v Salamance. Svitky rukopisů od Mrtvého moře, které jsou majetkem izraelského státu, jsou badateli postupně restaurovány a zpřístupňovány. To je dlouhodobý proces, který ještě potrvá. Dosavadní výsledky byly vystaveny ve Vatikánu, ale jejich české biblické využití zatím vázne.

Boží Slovo prodělává ve vnitřních zápasech modernistů nové křížování. Vtělené Boží Slovo si však počíná stále stejně, ochotně a pokojně bere na sebe kříž modernismu, aby kvůli našim hříchům vydechlo na kříži a vstalo z mrtvých. Bože, pomoz nám z bludného kruhu modernismu. Tomáš Bahounek OP

+++

QUASIMODO

DALA MI VODU

DALA MI NAPÍT SVOJÍ KRÁSY

JÁ PROROK VE SLUŽBÁCH OHYZDNOSTI

KDO UVIDÍ MĚ

ROZDOMENE SE NA SVŮJ HŘÍCH

NENÁVIDĚLI BOHA
NECHAL MĚ ŽÍT ABYCH JIM
PŘIPOMÍNAL STÁLE

VYPADÁ JAK MŮJ SYN
PRO MNOŽSTVÍ VAŠICH VIN
HŘÍCHEM UČINĚNÝ

DALA MI VODU
DALA MI NAPÍT SVOJÍ KRÁSY

POPRVÉ JSEM SE BÁL
JEJÍCH OČÍ VLASŮ
MILOSRDNÝCH DLANÍ
ŽE ZTRATÍM CO NIKDY NEMĚL JSEM
ŽE JSEM KÝM NIKDY NEBYL JSEM
NA CHVÍLI MILOVÁN
A MILUJÍCÍ
JANA ELOP

+++

MÝTUS O PADĚLATELI HANKOVI

Jako v mnoha jiných případech se První republika čs. vyznačovala budováním mýtů, tak se dělo zejména pod záštitou tatíčka Masaryka. Zvláštním případem se stal spor o Rukopisy královédvorský a zelenohorský. Proti jejich původnosti důrazně vystupoval Masaryk, obviňující Hanku z padělatelství.

Václav Hanka (1791-1861) byl český spisovatel, básník, národní buditel, jazykovědec, knihovník, archivář, publicista, překladatel, vydavatel staročeských a staroslověnských památek, vysokoškolský učitel. Zprvu zastával úřednické místo, pak se stal kustodem numismatické sbírky, správcem jeho literárních sbírek. Od roku 1848 až do konce života přednášel na pražské univerzitě staroslověnštinu, později ruštinu, polštinu a češtinu (jazyk i literaturu).

Kromě vlastních básní vydával i překlady lidové poezie ostatních slovanských národů a staré literární památky.

V roce 1816 našel Hankův přítel, básník Josef Linda, tzv. Píseň Vyšehradskou – milostnou báseň údajně z 13. století. O rok později, 16. září 1817, našel Hanka rukopis básní údajně ze 13. století, který byl podle místa nálezu (Dvůr Králové) nazván Rukopis

královédvorský. V roce 1818 byl na zámku v Zelené Hoře u Nepomuku nalezen rukopis označovaný jako Libušin soud (dnes známější pod názvem Rukopis zelenohorský) údajně z 8. až 10. století. V roce 1819 nalezl univerzitní knihovník J. V. Zimmermann tzv. Píseň milostnou krále Václava. Roku 1827 byly nalezeny (opět za Hankovy asistence) staročeské glosy v Mater Verborum.

Proti původnosti nalezených rukopisů ostře vystupoval T.G.Masaryk, třebaže neměl žádnou filologickou kvalifikaci. Jako profesor přednášel filozofii nejprve ve Vídni a pak v Praze. Rak.-uherská vrchnost ho přeložila do Prahy, aby svou konfliktností rozvracel jednotu českých národovců. Po vzniku První republiky, v jejímž čele stanul prezident Masaryk, byla nedořešená otázka pravosti Rukopisů utlumena a vlastně zametena pod koberec. Za první republiky si málokdo dovolil hájit jejich pravost, snad kromě Pekaře, když pan profesor Masaryk říká tak a tak. Rozhodnutí o Hankovi jako padělateli bylo politické, nikoli vědecké.

Dnes je tento prvorepublikový mýtus Hanky jako padělatele bezmyšlenkovitě omílán. Většina historiků, snad kromě Rudolfa Turka, tvrdí o rukopisech, že jsou to padělky, které vytvořil Hanka společně s Josefem Lindou, a možná s dalšími komplici (František Horčíčka, Václav Alois Svoboda či Josef Jungmann).

Podle některých nynějších historiků však domněnka o Václavu Hankovi jako tvůrci Rukopisu královédvorského není pravdivá a po skutečném autorovi bude třeba dále pátrat.

V Rukopise královédvorském se uvádí v básni Oldřich i Boleslav následující verše:

- Ide pastucha po šerém jutřě,
hlása bránu otvoriťi vzhóru .
Slyše stráže volanie pastušino,
40 otvoři mu bránu přěs Vltavu.
Vznide pastýř na most, hlasno trúbi,
vzkoči kněz na most, sedm vladyk za niem.
Prokní cvála se vsiem se svým ludem
Uderichu rány bubny hromné,
45 vyrazichu zvuky trúby hlučné,
chorúhvi tu sbory na most vraziú,
ves most otrása sě pod jich davem.
Strach uderi u vsě u Polany.
Aj, Polené oružie chvatajú,
50 aj, vladyky sěčné rány sekú.
Polené tu skáčiú sěmo tamo,
davem trčiú ku bráně přiekopy*

dále, dále před udatnú sěčiú.

Po vzniku První republiky pozval prezident Masaryk do Prahy Jožu Plečnika, (1872-1957), aby pracoval na obnově Pražského hradu. Ten provedl vykopávky a obnovu I. a III. nádvoří, návrh jižních zahrad, úpravy a doplnění interiérů, úpravy Pražského hradu. Přesněji šlo o úpravu I. nádvoří včetně stožárů před Matyášovou branou, úpravu bytu prezidenta, úpravy zahrad Rajske, Na valech a Na baště, vč.vyhlídkového altánu, vyhlídkových teras a zimní zahrady u jižních zahrad, severního průčelí Španělského sálu, sloupové síně Bellevue pod Ústavem šlechticů (1924-1925), vstupní sloupové síně ke Španělskému sálu u Matyášovy brány, monolitu ze žuly a dlažby III. nádvoří vč. přístřešku nad vykopávkou baziliky sv. Víta a kaple sv. Mořice.

Při vykopávkách odhalil Plečnik na jihu pražského hradu základy palisádové brány, o které v uvedených verších vypovídá pisatel Rukopisu královédvorského. Nebyla to žádná honosná brána, nýbrž brána hradního zásobování, vedoucí k vltavskému brodu. Pisatel Rukopisu královédvorského ji dobře znal. Avšak Hanka o ní nemohl vědět, protože základy této brány byly celá dlouhá staletí zasypány a nikde v literatuře není o této bráně žádná zmínka. Teprve Plečnikův archeologický objev tuto bránu, resp. její základy, znovu odhalil. Tak je archeologicky nesporně dokázáno, že Hanka nemohl být padělatelem Rukopisu královédvorského, kde se o této bráně výslovně vypovídá. Potácíme se uprostřed nových mýtů, abychom jednou konečně poznali, že jedině Kristus kraluje a vládne všem. To není žádný mýtus, ale živá skutečnost, a my jsme toho svědky. Modleme a konejme pokání za všechny bloudící a hledající.
T.Bahounek

+++

SLINY

VEZMI MÉ SLINY PANE
KDYŽ NEMOHU VÍC
V DOBRODRUŽSTVÍ HLEDÁNÍ
JAK PŘEKROČIT SVŮJ STÍN
PROMĚN JE VE VÍNO
VÍNO V SVOJI KREV

AŽ MOHU ŽIVOT PÍT I TAM
KDE SMRT SEVŘELA MĚ
Z PĚTI STRAN
VÝCHOD JE JEN V DŮVĚŘE
MOHU SI VZÍT TVÉHO MEDU
JAK JONATÁN PŘES SAULŮV ZÁKAZ
TVÁ KREV JE PRAVÝ MED
JEŽ ROZJASŇUJE TVÁŘ
ÚSTA UČÍ SLADKOST CHUTNAT
TAM KDE HOŘKOST CESTY PINEŠ

Jana ELOP

+++

MÝTUS GEN.SYROVÉHO ZA I.SVĚTOVÉ VÁLKY

První světová válka skončila vyřazením Ruska. Rusko přineslo velké oběti pro věc spojenců a kvůli vnitřním bojům bylo nuceno odejít z bitevní linie. Zato vstoupila krátce před koncem války do řad bojujících Amerika. Bezespory by světová válka skončila mnohem dříve a stála by mnohem méně krve a peněz, kdyby Amerika zasáhla už 1915 nebo nejpozději 1916. Tehdy ale Amerika ještě zachovávala neutralitu a věnovala se výhodnému obchodu s dodávkami zbraní bojujícím stranám. Tyto dodávky odebraly Evropě všechno zlato, které odplynulo do Nového světa...

„Já jsem stál jako vojevůdce a současně jako jeden z nejbližších spolupracovníků admirála Kolčaka ve středu tragédie ruského národa a spoluprožíval onu zvrhlou roli, kterou tehdy sehráli české legie na Sibiři. Zradili ruskou armádu a její vůdce, spojili se s bolševiky, uprchli na východ, spáchali na bezbranném obyvatelstvu násilí a vraždy, vyloupili státní i soukromý majetek v hodnotě několika set milionů zlatých rublů a odvezli to ze Sibíře domů... (gen.K.V.Sacharov, Čeští legionáři na Sibiři,1930Calibri)

Bývalé carské Rusko bylo nakaženo idejí panslavismu. Hlavní skupina obyvatel Ruska se skládala ze Slovanů... Nové slovanské státy, které byly západními mocnostmi vytvořeny a podporovány, se přikláněly již dávno předtím k Francii a byly jejími poslušnými

sluhy. Francouzská politika využila panslavistickou myšlenku pro své účely...

Masaryk zůstal skoro celý rok v Rusku....Vstoupil do jednání se všemi stranami a účastníky, ale odmítl, jak sám hrdě vysvětluje, nabídku ke spolupráci od generálů Alexejeva a Kornilova... místo toho se Masaryk připojil k levému táboru Rusů... ..

Německá a rakousko-uherská vláda žádaly od Sovětů - dle smlouvy z Brest-Litevska - odzbrojení válečných zajatců... V květnu 1918 bolševici skutečně stanovili čs. sboru ultimátum a žádali vydání zbraní. Část českých vojáků složila zbraně, ale část odmítla.

Morální stav českých vojsk byl smutný. Po ruské revoluci zařadila Česká národní rada všechny válečné zajatce své národnosti do svého vojska a tím česká brigáda narostla na armádní sbor...

Čs.sbor se nacházel na podzim 1917 na Ukrajině. Napřed přistoupili Češi k jednání s ukrajinskou vládou. Pak se náhle od tohoto úmyslu odvrátili a Masaryk uzavřel osobně smlouvu s bolševickým vrchním velitelem Muravjevem. Masaryk připustil, aby do českých pluků vstupovali bolševičtí agitátoři a tak došlo částečně k bolševizaci Čechů... Masaryk učinil během pobytu v Rusku od května 1917 do dubna 1918 následující opatření: čs.váleční zajatci byli přejmenováni na legionáře.

Velitelská místa byla obsazena českými vojáky. Nebyli na tato místa ustaveni podle výkonů nebo schopností, nýbrž výhradně podle ochoty a uznání České národní rady a podle svého revolučního směřování. Z nich jen Ceček, praporečik rak.-uh. armády, byl dříve důstojník. Gajda byl původně drogistou, vojenskou hodností a zařazením felčar (ranhojič). Syrový, obyčejný voják - bývalý obchodní cestující...

Čs. vojáci se usnesli na vlastním rozhodnutí: probít se na východ. Došlo k řadě bojů Čechů proti Rudé armádě... Povstání Čechů bylo proto plně v plánech Francie a Anglie, protože vytvoření ruské východní fronty paralyzovalo posílení německé západní fronty. Češi byli k tomuto povstání zataženi francouzskými a anglickými agitátory...

V létě 1918 si mocnosti spojenců nebyly jisté, zda válka dopadne v jejich prospěch či nikoli. Proto se dohodly učinit všechno, co se dalo vyždímat z Ruska, které se svíjelo ve smrtelných křečích Po prvním vydařeném výpadu Čechů podél Sibiřské magistrály jim byl dán z Paříže rozkaz zastavit se na Volze a vytvořit východní frontu. To mělo donutit Němce, aby svoji pozornost nevěnovali jen západu.

...

Po dobytí Kazaně byl Ceček, od praporčíka na generálmajora povýšený Čech, jmenován vrchním velitelem fronty na Volze. Syrový, tehdejší vrchní velitel armádního sboru, byl jmenován velitelem armády....

Všude vznikaly nové organizace samosprávy.... Tehdy poprvé zasáhli Češi veřejně do politických záležitostí Ruska. Na zasedání se nečekaně objevil vyslanec čs. armády, dr. Bohdan Pavlů, v doprovodu členů komitétu České národní rady. Prohlásil: „Jestliže se ihned nesestaví jednotná ruská vláda, opustí Češi bitevní linii. Jako právoplatnou vládu mohou ale uznat jen tu, která by se skládala z členů samařského sociálně-revolučního komitétu Kerenského a Černovského strany."...

Nakonec bylo v Ufě jako jednotná ruská vláda zvoleno ředitelství (direktorium). Sociální revolucionáři tam měli většinu. Takto byla vláda podle přání Čechů sestavena....

Direktorium přenechalo českému gen.Janu Syrovému vrchní velení na uralské frontě, i když tam bojovali jen ruští vojáci. A tak se s velkou naivitou stále spoléhalo na možnost záchrany prostřednictvím Čechů.

Když už se direktorium ponížilo takovým způsobem, ukázal český velitel Syrový témuž direktoriu svoji neomalenost tím, že mu odepřel dispoziční právo nad vojsky. Prohlásil, že jeho armáda nebude bojovat, nýbrž vyčká příchodu franc.gen.Janina a bude se řídit jeho rozkazy....

Po zuby ozbrojení Češi odtáhli za frontovou linii a prohlásili jednou provždy, že už o boji nechtějí nic slyšet. Veškeré jimi vyklizené pozice byly obsazeny nově vytvořenými pluky Bílé armády - těm se nakonec podařilo útoky bolševiků odvrátit....

Snahy direktoria a spojenců byly neúčinné. Čechy už nebylo možné přimět k rozumu. Již v říjnu se všichni do posledního muže stáhli za bojovou linii. To je mnohokrát dokumentárně doložená skutečnost... Za zády bojujících se Češi usadili a rekvírovali jako válečnou kořist tolik železničních vagónů, že se doprava válečného materiálu dostala do vážných potíží.... Češi si kromě mnoha lokomotiv přivlastnili víc než 20 000 vagónů. Na každé dva Čechy připadl jeden vagón. Pro vlastní transport vojska nebylo toto množství vagónů nutné, sloužilo hlavně k přepravě jejich kořisti...

Když přijel začátkem listopadu 1918 do Jekatěrinburgu ministr války a námořnictva admirál Kolčak, aby se osobně přesvědčil o stavu na frontě, urážela skupina českých vojáků doprovod admirála hlasitými nadávkami. Čeští důstojníci, kteří byli přítomni, nejenže

vojákům jejich neslýchané chování nezakázali, ale ještě je povzbuzovali k dalším nadávkám...

V témže čase přišel k admirálu Kolčakovi Gajda, tehdy český divizní velitel, a ujistil admirála svojí oddaností, sympatiemi a spolehlivostí.... Gajda a Surový se příliš nesnášeli. Důvěřivý Kolčak byl o upřímnosti Gajdy přesvědčen a vyznamenával ho při každé příležitosti svojí přízní - dokonce mu udělil ruskou generálskou hodnost...

Když Štefánik viděl, jak se Češi chovají, byl doslova ohromen. Dal si za úkol ihned zlikvidovat Českou národní radu, donutit českou armádu k disciplíně a postavit ji de facto pod velení generála Janina. Zde ovšem narazil na odpor ze všech stran. Stejně jako čeští důstojníci, tak i čeští politici se ostře postavili proti němu - obzvlášť česká soldateska. Štefánik se pak vracel do Prahy s nepořízenou...

Sibiřská železniční trať měří tisíce kilometrů... Železniční komitét se rozhodl nechat celou trasu vojensky hlídat. Za tímto účelem byla trať z Vladivostoku až po Bajkal přidělena Japoncům, trať podél Bajkalu americkému pluku a Rumunům, trať z Irkutska přes Tomsk až do Novonikolajevska třem českým divizím a trať z Novonikolajevska až po Barnaul Polákům....

Padesát tisíc Čechů si přivlastnilo dispoziční právo na jednu třetinu všech dostupných transportních prostředků, což znamenalo přísun několika metrů zboží v měsíci na jednu hlavu. Přirozeně, že jen malá část tohoto zboží sloužila legionářům k zásobování proviantem. Daleko větší díl sloužil výhradně jejich „obchodům“...

Kolčak se rozhodl... podrobit všechny Čechy před jejich naloděním ve Vladivostoku zavazadlové revizi...

Mezi Českou národní radou a revolucionáři, kteří zůstali na Sibiři, došlo k tajné dohodě... Podle nové dohody měli Češi učinit vše, aby zlomili moc Kolčaka a přivedli revolucionáře zpět k moci. Za to bylo Čechům slíbeno, že si mohou vzít svou kořist s sebou...

Na jaře měli být Češi ubytováni v domech podél celé železniční tratě. Oni ale prohlásili, že své přístřeší, tedy těch dvacet tisíc vagónů, neopustí. Postavili si své vlastní stráže, které hlídaly ukořistěný majetek. I to se dělo pod protektorátem vrchního velitele Čechů, francouzského generálporučíka Janina...

Češi nebyli admirálu Kolčakovi přátelsky nakloněni a jen Gajda ho stále ujišťoval o své úctě a o ochotě mu pomoci... Dnes je již pravý stav věcí znám. Všechno vyšlo najevo - to, co Gajda sám uváděl, byla lež a podvod. Dokonce ani jeho jméno nebylo pravé - žádný Radola Gajda, nýbrž Rudolf Geidl! (Viz: Münchener Neueste Nachrichten 25. - 26. Januar 1928 - Der Hochstapler als

Generalstabschef). Absolvoval čtyři třídy gymnázia a pak byl jako lékárník zaměstnán v drogerii. Na začátku světové války byl Gajda v c.k. rak.-uh. armádě činný jako sanitní poddůstojník. V roce 1915 se dostal do zajetí Černohorců. Tam se sám rozhodl nazývat dr. Gajda. Černohorci mu uvěřili a tak se stal z drogisty lékař. Jako takový sloužil v černohorské armádě až do jejího zhroucení koncem roku 1916. Pak se rozhodl pokračovat ve svém dobrodružném životě v Rusku. Italská loď ho dopravila do Oděsy. Tam pak vstoupil do českého pluku pod jménem Gajda.

Přitom postupoval tento podnikavý a ničeho se nelekající Čech rychle v hodnostech i ve vážnosti a dotáhl to až na post divizního generála....

V průběhu března a dubna postoupila západní armáda pod generálem Hanshinem až k Volze. Rudí prchali ve velkém počtu. Kdyby nám v oněch dnech alespoň trochu pomohl český sbor, mohlo být naše vítězství konečné a bolševismus by byl přemožen.

Češi ale stáli na místě, nehnuli se - a co bylo ještě horší, velká ruská sibiřská armáda, kterou Kolčak svěřil Gajdovi, rovněž stála na místě... Následné události všechno změnily. „Nesmrtelný bataliön generála Gajdy“ totiž přeběhl k bolševikům... Bez boje byl vydán Perm se všemi továrnami. Přitom došlo ke ztrátě obrovských zásob munice a byla ztracena i celá říční flotila. To všechno bylo možné jen proto, že byla celá armáda pod velením toho felčara... Admirál Kolčak jej tedy nechal degradovat a vyškrtnout z listiny armády... Na telegrafické výzvy Kolčaka, které měly zpustlému řádění Čechů zamezit, odpověděli Syrový i Janin, že prý jsou vůči „přírodnímu živlu bezmocní“ ...

Janin konečně poslal Kolčakovi telegram, v němž ho obvyklým způsobem, hladkým jako úhoř, požádal, aby se podvolil a svěřil se Čechům do ochrany. Pokud by tak neučinil, pak by prý on, Janin, nemohl za další vývoj situace převzít odpovědnost. Argumentoval dokonce tím, že česká ochrana je garantována pěti velmocemi. Jako znamení této záruky bylo nad oknem jediného vozu, který Češi říšskému správci a jeho doprovodu ponechali, vztyčeno na rozkaz Janina pět vlajek: britská, japonská, americká, česká a francouzská. Eskortu admirála byla propuštěna a stráž byla vystřídána Čechy. To již každopádně nebyla čestná stráž, poskytovaná význačné osobě, ale stráž, která hlídala zajatce...

Vlak s admirálem Kolčakem a zásobou zlata se pomalu pohyboval na východ. Na stanici Čeremchovo se rudí poprvé pokoušeli zmocnit tak nedocenitelných hodnot. Bolševici, kteří

dostali zbraně od Čechů, tehdy ovládali Čeremchovo a žádali vydání admirála a zlata....

Podle údajů osob, které Kolčaka doprovázely, se vyvíjely události takto: Ve 4 hodiny odpoledne přišel jeden český důstojník k admirálovi a vysvětloval mu, že „bylo přijato usnesení vydat jej revoluční vládě v Irkutsku“.

„Ale proč?!“ otázal se Kolčak a pohlédl českému důstojníkovi přímo do tváře. Ten sklopil zrak a díval se rozpačitě stranou.

„Revoluční úřady Irkutska stanovily vaše vydání jako podmínku pro průjezd všech Čechů. Já jsem od našeho generála Syrového dostal rozkaz vás vydat.“

„Jak je to možné?! Generál Janin mi zaručil úplné bezpečí... A jaký význam by pak měly mít tyto vlajky?“ řekl admirál Kolčak a ukázal na britskou, japonskou, americkou, českou a francouzskou vlajku. Čech mlčel a neodvážil se ani vzhlednout.

„Tak to mě tedy spojenci zradili!“ vykřikl admirál.

Krátce nato se ve vagónu objevili zástupci nové revoluční vlády bolševiků v doprovodu své rudé gardy. Čech jim místodržícího vydal. Rudí odvedli Kolčaka do vězení...

To jsou dokumentárně doložené skutečnosti. "Tvůrci Československé republiky a nového československého národa", Masaryk a Beneš o všech těchto událostech mlčí...

Po návratu do vlasti však museli všichni legionáři napřed bezpodmínečně složit zbraně, protože si čs.vláda nebyla jista, zda nebude ČSR ihned bolševizována... (gen.K.V.Sacharov, Čeští legionáři na Sibíři“, 1930 Calibri)

+++

NOČNÍ KLID

DĚŠTÍ TISÍCE BUBENÍČKŮ

SE SNÁŠÍ K ZEMI

KAŽDÝ CHCE HRÁT

VŠICHNI CHTĚJÍ BUBNOVAT

KDO DOPADNE DŘÍV

NA STŘECHU

NA SKOŘÁPKU OŘECHU

NA LIST

NA CHODNÍK

OPRÝSKANÝ OBRUBNÍK

HRAJÍ CO MOŽNÁ VE CHVATU

KAPELNÍK VÍ

JAK ORCHESTR DOBŘE ZNÍ
KDYŽ KAŽDÝ HRAJE SVÉ
VESELE SI BUBNUJE
A VŠICHNI PŘITOM VÍTĚZÍ

Jana ELOP

+++

ODHALOVÁNÍ KRISTA V PODZEMÍ SVÉHO SRDCE

"Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus" (Ga 2,20), psal apoštol Pavel a tak stručně vyjádřil náplň celého svého života.

V síle tohoto poznání konal větší dílo než mnozí jiní, a obstál v nejrůznějším životním ohrožení, "v námaze do úpadu, často v bezesných nocích, o hladu a žízni, v častém odříkání, v zimě a bez oděvu" (2Kor1,27) nesl Kristovo jméno národům i králům a synům izraelským (Sk 9,15). V síle svého spojení s Ježíšem Kristem vytrval a převedl lidstvo ze slepé uličky starověku k novým výhledům v Kristu.

Jeho spolupráce s Kristem na obnově lidstva je nejlepším důkazem pravdivosti jeho vyznání: "Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Naším doporučujícím listem jste vy sami. Je napsán ne inkoustem ani na kamenných deskách, nýbrž Duchem živého Boha na živých deskách lidských srdcí." (2 Kor 3,2-3) Obrácené a posvěcené nové lidstvo a svět v Kristu obnovený vydávají jediné nezníčitelné svědectví toho, že Pavel nosil Pána ve svém srdci. To je neklamný doklad úspěšného přijetí Nejsvětějšího Srdce Ježíšova na místo ochablého a zrádného srdce lidského. To je nesporně radostná zvěst o neutuchajícím Srdci Ježíšovu, které pulsuje uprostřed vyhasínajícího a ochládajícího vesmíru. Bůh se rozhoduje vládnout celému stvoření, dokonce i andělům skrze lidské srdce. Maria je prvá z lidí, která dokáže, že se celý Bůh opravdu vejde do lidského srdce, aby odtud řídil sebe i ostatní stvoření.

V životě milosti je jistý zákon, zákon drtivé síly pro lenochy a změkčilce, zato svrchovaně povznášející pro ty, kdo se Kristu do krajnosti vydají. Zatímco člověk, spoléhající se jenom na své síly, namáhavě a v potu tváře křesá pazourkem, aby vyloudil na přírodě trochu jisker, jimiž by si posvítil a ohřál zkřehlé tělo, v eucharistickém Kristu se nabízí Slunce všech sluncí, které svítí a hřeje všechny Boží tvory. Zatímco vesmír kolem nás ochládá a vyhasíná, jeho Stvořitel si dává tu práci, že v jednom jeho docela nepatrném místě uzpůsobuje lidské srdce, aby skrze ně božskou mocí rozehrával a ozařoval, zkrátka obnovoval celý kosmos navěky. Je to úžasný pokojný zdroj nesmírného světla. Každý vyvolený a

povoláný má z Boží milosti svěřenu úžasnou pravomoc k zapojení se s Bohem na spásu světa. Dennodenně zde uvolňuje božské zdroje, které uvádí do připravených srdcí, odkud chce Bůh osvětlovat svou Pravdou a ohřívat svou Láskou celé stvoření. Člověk ovšem pokulhává ve své zapojenosti, aby vše náležitě projevil a sdělil ostatním. Tak dochází ke zkratům a následným požárům lidského fanatismu a výbojům, které oslňují zábleskem pravdy, a místo aby pokojně hrály, tak spalují a ničí. Nejsou dost zavedeny přívody z lidského srdce mezi jedince i příslušníky společnosti. Kolik darů přijímáme, tolik práce musíme vykonat a tolik utrpení musíme snést.

JAK SE ZAPOJIT PRO SPÁSU SVĚTA? Jak objevit potřebné přívody a rozvody ze Srdce, posvěceného přítomností živého Krista? Sleduj probodené Nejsvětější Srdce Ježíšovo. Jako se nám tudy otevírá zdroj všeho, tak se nám zde nabízí i poučení k správnému osvojení a používání přijatých darů.

Tyto dary nepřicházejí ze svatého přijímání automaticky, jak smutně dosvědčuje Jidáš. Perfektní přijímání darů nepředstavuje měkkou podušku k sladkému snění. Je to plamen lásky, který vzplane v srdci. Pohání však i ruce, až se na kovářině mužné vůle promění v znamenitý pracovní výkon práce, prováděný pod bdělým pohledem prozíravé panny s ženskou poddajností i trpělivostí podporující mužné dílo tak, aby se ani sebenepatrný kvítek stvoření vlivem průbojného dobyvatele zbytečně neporušil.

Tohle platí už o jednotlivém daru. V perfektním přijímání se dostavuje sama plnost darů do srdce. Přijímáš kromě darů i samotného Dárce darů. A přijímáš Ho natolik, nakolik se pro to otevřeš a připravíš. Z toho vyplývá, že se tvé dílo musí stát dílem samotného Krista.

Jde o Kristovo dílo, a nikoli o zbožná přání, vzletné myšlenky, skvěle vyzdobená předsevzetí, ne pouze úchvatnou inspiraci, ale také o usilovnou práci a bolestné oběti za dovršení díla.

Tady je v provozu Kristovo dílo, a ne nějaké líbivé tretky či levná bižuterie. Jde o skvělé dílo nedozírné hodnoty, a ne o výtvary jaké může vytvořit i protrpět kdekdo ze světa, kde nežije Kristus. Jedná se o díla, jež jsou přiměřená a hodná Syna Božího, který v tobě žije a snaží se projevit navenek, díla Ježíše Krista.

Od křtu v tobě přece žije Kristus, ale chce dosáhnout dospělosti a prosadit se v jádru tvé bytosti. Nejsi žádný obyčejný člověk, třebaže se honíš lidskými právy a důstojností. Jsi omezený tvor dovolávající svých nezczitelných práv, ale většinou odmítající slyšet cokoli o svých povinnostech a bojící se vytrvalé práce a

bolestné oběti jak d'ábel kříže. Kdepak, ty nejsi obyčejný člověk, nýbrž ALTER CHRISTI, další pokračování Krista, "v němž bylo stvořeno všechno" (Kol 1,16)

JAK V TOBĚ ŽIJE KRISTUS? JAK ČASTO? Snad jednou do roka? Je přece pravda, že v perfektním přijímání vstupuje Dárce darů do nitra příjemce.

Je přece pravda, dosvědčená každodenní zkušeností, že žiješ naplno v době častého přijímání, dokonce tak vypjatého, že s přijímáním smíš začínat a končit každý den. Nejde však jen o přijímání zvenčí dovnitř, nýbrž o přijímání ze Srdce Nejsvětějšího do stále vyhledávaného a odhalovaného podzemí tvého srdce. S růstem tebe jako dalšího Krista jde o přechod od víry, řízené zvenčí, k víře řízené uvnitř, vyhledáváním a obnažováním sedmých komnat s drakem tvých utajovaných divokých vášní, zakopaných v podzemí tvého vědomí i celého srdce.

Jak vysoko musí převýšit požehnaná a milostí zdokonalená pracovní síla a obětí odhodlanost pracovní sílu a obětavost dětí světa, kteří lačně shrabují jen drobečky u stolu Dárce darů!

Jak se musí proměnit tvář země a celého stvoření, když tu začneš přelévát nebeské bohatství z přetékající přehrady ve svém srdci do okolí!

Jaký úžas proniká příjemně překvapené tváře dětí světa, které se zможou jenom na udivené výroky: Hle, jak se milují!

Jak se při nové evangelizaci a nově se rekonstrující Církve stále víc a jasněji ukazuje, že nejde o nic nového. Jde o novou kvalitu toho, co se do nás jednou provždy vtiskuje při křtu svatém.

"Nuže, vejdi do své komnaty a zavři za sebou dveře." (Iz 26, 20) A tam v tichém usebrání konej pravidelnou inventuru.

Srovnej počet svých přijetí Dárce všech darů s počtem skutků a obětí dokonalé lásky vůči Dárce všech darů, vůči sobě a vůči ostatním. Souhlasí počet tvých posil ze stolu Páně s počtem láskyplných projevů, jež máš uskutečnit právě ty, neboť jsi alter christi? Nesouhlasí? "Vždyť nás má ve své moci láska Kristova." (2 Kor 5,14) Anebo, nemá? Bez lásky je přijímání Ježíška falešné.

Kristus žije včera, dnes a zítra. Nehodlá však dělat ve světě další zázraky bez tebe a bez tvého srdce. Neklad' mu další odpor! Ať Dárce všech darů žije v neúnavné práci, v práci, která je hravá i tvořivá, ale přitom plně zodpovědná, v práci radostné, která se po Kristu už nemá čeho zaleknout. Dopřej Dárce všech darů, aby ses umenšoval, tvrdě pokořoval a s úsměvem očekával bolestnou mučednickou smrt.

Na tobě záleží, zda už přijde Kristovo království. Právě na tobě závisí, zda se konečně obnoví tvář země. Jedině od tebe odvisí, zda se začne šířit nové nebe a nová země. Zrovna ty máš od křtu povolání k proměnění se s Boží milostí v pokračování Krista, aby se celý mikrokosmos ve tvém srdci změnil v Nejsv.Srdce Páně.

Po Kristově vítězství nad tělem, světem, smrtí a ďáblem už nemusíš vyhlížet viditelná znamení příchodu Páně nahoře v oblacích, nýbrž ve svém srdci. Už nemusíš prosit jako Eliáš, aby nebesa dala rosu shůry, ani vyhlížet mrak, který by z kropil horu Karmel, protože rosa Dárce všech darů nepřetržitě kane někde v ústraní tvého srdce, aby ses živil andělským chlebem. Tohle se týká duchovního boje proti zpovrchnění vztahu k tajemnému Tělu Páně.

Zjisti si třeba jen, kolik máš v mozku používaných buněk, a kolik mozkových buněk pasivních, spících. Také to jsou sedmé komnaty hradu tvého nitra, kde se zabydluje tvoje lenost, změkčilost, pohodlnost, zbabělost. Zajed' proto na hlubinu svého podzemí, a zapoj všechny buňky do služeb Dárce všech darů, od něhož si denně bereš posilu.

Jedině takový život a taková práce a oběti mohou být spolehlivou bilancí přítomnosti a působnosti tvého Dárce všech darů v příbytku tvého srdce odhalováním a zapojováním zapomenutých buněk v podzemí svého srdce, a místenkou do nebeské archy, kterou plujeme do věčného přístavu. Tomáš Bahounek OP

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCHOVNÍHO ŽIVOTA CT.PATRIKA KUŽELY, OSVĚTIMSKÉHO MUČEDNÍKA NALEZENÝ DOMOV

Zář mohutného vztyčeného kříže jasně vyniká do temné noci, kterou český národ prožívá od zbourání mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze při vzniku samostatného Československa. Kříž s oltářem v popředí je zbudován pod ochranou svatého Václava přímo na Václavském náměstí. Na Strahovském stadionu je upraven oltář smělé konstrukce a stěhují se tam varhany se třemi stovkami píšťal až z Kutné Hory.

Nejnápadnějším znamením, že se náboženské poměry urovnávají, je celostátní sjezd katolíků v Praze v letošním pětatřicátém roce. Však se to tři roky připravuje.

Ustavme stálý výbor pro sjezdy katolíků v Československu! - Rozhodují biskupové na konferenci.

A nezapomeňme ani na pobočné přípravné výbory, komise, sekretariáty a sjezdové kanceláře.

To zas bude ptákovina! Nebud'te tu mrtvolu! To bude halekání jak na lesy! – A kvákání a bučení! - Ulevuje si vzápětí v novinách jeden zednář přes druhého a už se to hemží intrikami a úskoky odpůrců sjezdu.

AŽ ŽIJE NEBOŽTÍK! – Chechtá se rozpustile Hugo Haas střídavě s Adinou Mandlovou a s nimi nadšení návštěvníci biografů. Ani Karel Hašler nezůstává pozadu a zpívá s celou ulicí, div, že mu neulétnou mandle.

Jenže přípravy jsou důsledně vykonány. Sjezd se skvěle daří.

Vzhůru! – Svolává sjezd všechny duchovní osoby: - Slyšte náš program! - Duchovní obnovou nitra každého našince musíme přispět k náboženské obnově v celém národě. To je začátek velikého díla obnovy.

Copak mohu v tomto prostředí celonárodního úsilí váhat a nezačít sám od sebe? Jsem si jist tím, že základním vzorcem člověka je to, že se slavně oddává a zaslibuje někomu, kdo ho přesahuje nejen jako jedince, ale také jako společenského tvora.

Horká noc letošního pozdního léta se tetelí vydechováním rozpálených ulic, kde si cvrček vrzne jenom v trávníku pod stromem. Ovšem zachvívá se tichým předením růžencově šepotavých hlasů, poháněných planoucími srdci. A je za co se přimlouvat, protože TA NAŠE JEDENÁCTKA VÁLÍ, jak by zpíval Franta Plánička. Právě vloni dosáhl největšího úspěchu, kdy jako kapitán a velká opora mužstva přivedl Československo až do finále mistrovství světa.

Odbijí jedenáctá a před oltářem spočívá tváří k zemi jedenáct srdcí, zapálených pro jednu a tutéž věc. Chrám je nabitý, stěny se skoro nadouvají a nikdo ani nedutá. František je mezi nimi a za chvíli se k jeho křestnímu jménu připojí další jméno. Nové jméno jakoby přebíjí to původní a předsazuje se před něj. Celým jeho srdcem vane Tereziččino volání:

Ó, Ježíši, můj božský Snoubenče, dej, aby moje křestní nevinnost nebyla nikdy zakalena. Raději mě vezmi se světa, než abys dopustil, abych svou duši poskvřnila třeba nejmenší dobrovolnou chybou. Dej, ať hledám jedině Tebe, a nalézám Tebe jediného. Tvorové ať mi nejsou ničím a já jim. Kéž nic pozemského neruší můj klid!

Ó, Ježíši, prosím Tě jen o tento mír, o tento mír a o bezměrnou lásku. Kéž bych pro Tebe zemřela jako mučednice! Dej mi mučednictví srdce nebo těla, či raději mi dej obojí!

Popřej, ať všechny povinnosti plním co nejdokonaleji. Ať si mne nikdo nevšímá, ať jsem šlapána nohama jako pískové zrnko, ať jsem zapomenuta. Obětuji se ti, můj Miláčku, aby se tvá nejsvětější vůle

na mě dokonale vyplnila a nižádné stvoření aby mi v tom nikdy nepřekáželo!

Klátivou chůzí se k novicům blíží majestátně se tyčící vytáhlá postava v bílém rouchu a drobná bílá postavička. Všichni je znají – magistr noviců a studentů, otec Method Habáň, důležité vyhlížející postava s pronikavým pohledem. Autorita z něj zrovna číší. Je na něm cosi úchvatného. Působí jako dopravní strážník. Tyčí se na kazatelně se vztyčeným prstem jako policista, kynoucí z kulatého ostrůvku bílým pendrekem na všechny účastníky silničního provozu. Vedle něj, dobromyslný skřítek, otec Albert, blízký Františkovi svým chápavým srdcem zpovědníka a duchovního vůdce.

Co žádáš? – Ozývá se hluboký hlas z hábitu.

Mládenec zalapá po dechu.

Jak by ne. Prožívá mocné pohnutí. Malá smrt. V okamžiku se promítá celý život. Před neobvyklou emigrací z tohoto světa někam do neznámých končin se jako na stříbrném plátně mihne rodný dům ve Vlčnově, trávník, kde se jeden učí chodit, stromy a skryšemi po zahradě, šumění okolních lesů vlnících se až k Lopeníku, celá početná rodina, doléhají dunové tóny varhan a zpěv kostela, radost a veselí jízdy králů. Tady se utváří vztah k lidem a k celému Božímu stvoření.

Chrámová atmosféra je nabitá napětím. Zdá se, že zástupy skoro tahají odpovědi z úst ustrašených mládenců. Bystrá očka zpovědníka povzbuzují osloveného. Dech se újí. Po několik vteřin vládne ticho. Těžko se dá dokonale zvládnout dýchací ústrojí. Zpěváci se tomu učí dlouhá léta. Františkova dovednost se v tomto směru nijak zvlášť nevyvinula. Má v úmyslu vypustit velmi zvolna nynější zásobu dechu a pak velmi opatrně nabrat další zásobu. Místo toho vydává tak hlasitý vzdech, že mu naskakuje husí kůže. Zní to napolo jako zafunění a napolo jako sten a zvuk se nese chrámovou ozvěnou jako hlas ze záhrobí.

Milosrdenství Boží a vaše.

Jaké bude tvé jméno?

Patrik Maria, vyhrkne František.

Pro někoho ta slova prostě jen zavibrují vzduchem a utichnou. Pro nově se rodícího Patrika to nejsou jen slova, ale nositelé nesmírného obsahu, které ho docela naplňují, až tím přetéká.

S jeho čistým srdcem souzní Tereziččina důvěrně blízká duše: *Byla mi udělena milost, že jsem poznala lépe než kdy jindy, jak velice Ježíš touží, aby byl milován. Když jsem jednou myslila na duše, které se božské spravedlnosti nabídky jako smírná oběť, aby*

tak odvrátily od hříšníků zasloužené tresty, připadala mi jejich oběť velkodušná, ale nic mne nevábilo, abych je následovala.

„O můj božský Mistře!“ Zvolala jsem z hloubi duše, což se mají přinášet oběti jen tvé spravedlnosti? Touží jen ona po čistých obětech? Což je právě tak nepotřebuje i tvá milosrdná láska? Všude je zneuznávána, odmítána; srdce, která bys ji chtěl zahrnout, přiklánějí se k tvorům, u nich hledají štěstí v bídné, chvilkové náklonnosti, místo aby se vrhla do tvého náručí a přenechala se slastnému žáru tvé nekonečné lásky.

Ó Bože můj, má tvá zneuznávaná láska zůstat uzavřena v tvém srdci? Myslím, že kdybys našel duše, jež by se ti nabídky jako smírná oběť lásky, že bys ji brzy spotřeboval a byl bys šťasten, že nemusíš plameny své nesmírné něžnosti skrývat v sobě.

Vyžaduje-li zadostiučinění tvá spravedlnost, jež se přece vztahuje jenom na zem, jak teprve touží slitovná láska po tom, aby duše roznítala, neboť tvé milosrdenství sahá až do nebe. Ó Ježíši, kéž bych byla tou šťastnou obětí! Znič svou malou oběť ohněm své božské lásky!

Máti má, Vy jste mi dovolila, abych se takto Pánu Bohu obětovala. Víte, jaké proudy, nebo lépe jaké moře milostí mou duši zaplavilo, když jsem se Pánu odevzdala. Ano, od toho dne jsem proniknuta a obklopena láskou; neustále mě očisťuje a obnovuje a vyhlazuje v mém srdci každíčkou skvrnu hříchu. Ne, netřeba se mi už bát se očiště. Vím, že jsem nejednou zasloužila, abych se svatými dušemi vešla do toho místa pokání. Vím však též, že oheň lásky více posvěcuje než oheň očištěcový. Vím, že nám Ježíš neukládá nepotřebných útrap a že by mi nebyl dal touhu, kterou cítím, kdyby ji nechtěl utišit.

A jak skončí tyto dějiny bílé květinky? Bude utržena v první svěžesti, či přesazena na jiné pobřeží? To nevím.

Konečně jsem našel domov, vydechuje Patrik. - Dosáhl jsem cíle svého hledání.

Obrysy nového poslání se rýsují v těsné harmonii s úžasným hnutím v důvěrně blízkých duších.

Povolání kněžské! S jakou láskou bych tě, ó Ježíši, držela ve svých rukou, když by tě slovo mé svolalo s nebe, s jakou láskou bych tě podávala duším! Ale při tom, co toužím po kněžství, obdivuji se pokoře sv. Františka z Assisi, závidím mu proto a jsem pužena napodobit jej a odmítnout vznešenou hodnost kněžství. Jak jen spojit všechny tyto rozpory?

Ráda bych osvěcovala duše jako proroci a církevní učitelé. Toužím, abych mohla jít do celého světa jméno tvé zvěstovat, a v

zemích pohanských vštípit, Miláčku můj, tvůj slavný kříž. Ale jedna misionářská oblast mi nestačí. Chtěla bych hlásat evangelium zároveň na všech místech světa až k nejzazším ostrovům. Přeji si být misionářem nejen na několik let, nýbrž toužím spíše, abych jím byla od počátku světa a až do skonání časů.

Ale především prahnu po mučednictví. Martyrium, to je sen mého mládí a v malé cele stále mohutní.

Ale i to je nová pošetilost, neboť netoužím jen po jednom způsobu mučení, nýbrž po všech.

Chtěla bych být jako ty, můj božský Snoubence, bičována a ukřižována, jako svatý Bartoloměj kůže zbavena, se svatým Janem vhozena do vařícího oleje, jako svatý Ignác Antiošský rozemleta zuby divokých zvířat, abych se stala důstojným chlebem Božím. Přála bych si se sv. Anežkou a Cecilii položit šíji pod sekeru katovu a s Janou z Arku bych chtěla na hořící hranici šeptat jméno Ježíšovo.

Když pomyslím na neslýchané útrapy, jichž budou zakoušet křesťané za časů Antikristových, chvěje se mi srdce a chtěla bych, aby se mi jich též dostalo. Ježíši můj, otevři knihu života, v níž jsou zaznamenány všechny činy světců! Všecičky bych chtěla vykonat pro tebe.

Co odpovíš na tuto bláhovost? Je na zemi duše menší a slabší než má? Ale právě pro tuto slabost se ti zalíbilo moje dětinské tužby vyplnit. A dnes jsi ochoten splnit i jiná prám, jež jsou větší než vesmír . . .

Ale jak dokážu svou lásku, když přece skutky jsou důkazem lásky? Už vím! Dítě bude sypat květy. Bude jejich vůni plnit královskou síň a jasným hláskem bude zpívat píseň lásky.

Tak se to dá prožívat už od exercicií, předcházejících tuto obláčku. Jejich ústřední myšlenkou je LÁSKA. Usilovat o vnitřní život založený na ustavičném vzbuzování lásky. Lituji toho, že jsem několikrát porušil mlčení, ale jinak se snažím využít nabízených milostí, jak se dá.

Hluboká slova otce převora jednomu utkví navždy v paměti - snad. Po oblečení následuje zajímavé osculum pacis. Jeden z bratří, totiž bratr Ivan, topolovitě vysoký, nevím kolik přes metr devadesát. Musí se tedy značně shýbat, k některým skoro až po pás. I naše rozestavení a prostrace před obláčkou stojí za pohled - vždyť je nás jedenáct.

Po políbení čte otec převor jména: Bratr Bertrand Šnobl - bratr Ivo Bauer - bratr Pius Krivý - bratr Efrém Chocholoušek - bratr Lukáš Mikulčík - bratr Matouš Kopecký - bratr Ondřej Petřů - bratr

Josef Fojtů - bratr Dominik Tuček – bratr Patricius Kužela – bratr
Valentin Hrnčíř... (pokr.)

(Pokr. z knihy T.J.Bahounek OP, KRÁLOVSKÁ JÍZDA- Patrik Kužela, Brno 2011)

+++

+++

STOPY

ZANECHALA JSEM TU STOPY
MOKRÉ ŠLÁPOTY NA OSCHLÉM CHODNÍKU
NĚKDO ŘEKNE TO NIC NENÍ
ALE TAKOVÝ DĚŠŤ A TAKOVÝ VÍTR
UŽ NIKDY NEBUDE
TAKY MOJE PODRÁŽKY
KAŽDÝM KROKEM VÍCE OCHOZENÉ
KAŽDÝM KROKEM BLÍŽ
ZEMI ZASLÍBENÉ

Jana Eva Lopourová

+++

Vydává: První sdružení přátel blah.Hyacinta Maria Cormiera O.P. v Brně, IČ: 70824118,
Tel.:737857272, TISK:OLPRINT, Brno, www.cormierop.cz, info@cormierop.cz

---